

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/24/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4419202989
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4419202989.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a sudkýň JUDr. Viery Koscelanskej a JUDr. Eriky Madarászovej v spore žalobcu: KOMNET plus, s.r.o., so sídlom Dolný Ohaj 112, IČO: 45595585, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Magyerka, s.r.o. so sídlom Nové Zámky, Ernestova bašta 2, IČO: 36 857 751, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ladislav Magyerka, proti žalovanej: B. P., Q. XXX, IČO: 33 460 221, o zaplatenie 100,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č.k. 9Csp/74/2019-236 zo dňa 27. januára 2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (II.) **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania (III.) **mení** takto:

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanej vo vyhovujúcej časti v rozsahu 100%.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi v zastavujúcej časti v rozsahu 100%.

IV. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie istiny 30,-eur zastavil. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 70 eur titulom istiny spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne, za obdobie od 16.02.2017 zo sumy 20,-eur do 06.01.2018, 9 % ročne za obdobie od 16.03.2017 zo sumy 10,-eur do zaplatenia, 9 % ročne za obdobie od 16.04.2017 zo sumy 20,-eur do zaplatenia, 9 % ročne za obdobie od 16.05.2017 zo sumy 20,-eur do zaplatenia, 9 % ročne za obdobie od 16.06.2017 zo sumy 20,-eur do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanej. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 42 ods. 1,3,4, § 44 ods. 1, 2 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, § 262 ods. 2, § 369 ods. 1,2, § 16 Obch. zákonníka. Poukázal na obsah žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 100,- eur s príslušenstvom, na tom skutkovom základe, že žalobca uzavrel so žalovanou Zmluvu o poskytovaní prístupu k sieti INTERNET č. 0244 zo dňa 01.12.2011 a Zmluvu o poskytovaní prístupu k sieti INTERNET č. 0043 zo dňa 01.09.2010. Na základe uvedených zmlúv sa žalovaná zaviazala zaplatiť za poskytnuté služby sumu 10,- eur mesačne, a to za každú službu, najneskôr do 1. dňa toho - ktorého mesiaca (čl. IV. bod 1. zmluvy). Žalovaná si svoju povinnosť neplnila a za obdobie od februára 2017 až do júna 2017 jej vznikol dlh vo výške 100,- eur. Dňa 30.06.2017 žalobca ukončil zmluvy so žalovanou výpoveďou zo strany žalobcu. Súd vydal platobný rozkaz pod sp. zn. 9Csp/74/2019-50 dňa 24.06.2019, proti ktorému podala odpor dôvodiac, že neuzatvorila so žalobcom ani jednu zo zmlúv, tieto pravdepodobne uzatvoril jej syn, ktorý v tom období obýval dom vedľa prevádzky

žalovanej, kde si požiadal zapojiť internet. Nikdy počas celého obdobia zmluvného vzťahu jej nebola vystavená ani jedna faktúra od žalobcu za využívanie internetového pripojenia. Platby za internetové pripojenie od začiatku platil manžel žalovanej zo svojho bežného účtu. Zmluvu č. 0244 zo dňa 01.12.2011 videla prvýkrát, keď sa jej doručil s platobným rozkazom. Podpis na tejto zmluve nepovažovala za svoj, ale za podpis svojho syna. Dňa 27.02.2017 emailom požiadala žalobcu o pozastavenie internetu s tým, že nevie spísať relevantnú výpoveď, pretože nemá zmluvy a žiadala od neho aby jej uznal elektronickú a ústnu výpoveď internetovej prípojky od jeho firmy alebo aby jej žalobca preposlal zmluvu, ktorú má on, aby žalovaná vedela aspoň číslo zmluvy. Dodala, že po obdržaní pokusu o zmier, dňa 07.01.2018 zaplatila na účet žalobcu 20,- eur ako úhradu za február/marec 2017. Táto platba však nebola zohľadnená v platobnom rozkaze.

1.2 V priebehu konania žalobca vzal späť žalobu v časti o zaplatenie sumy 20,- eur, ďalším podaním v časti sumy 10,- eur, a to z dôvodu, že medzičasom zistil, že žalovaná vykonala čiastočnú úhradu dlhu vo výške 20,- eur, ktorá platba bola dňa 07.01.2018 pripísaná na účet žalobcu a neskôr žalobca zistil, že žalovaná uhradila nad rámec svojich povinností sumu vo výške 10,- eur, keďže sa jednalo o duplikovanú platbu v mesiaci január 2011. V tejto časti súd konanie zastavil, podľa ustanovenia § 145 odsek 1 CSP. Zostala sporná suma 70,- eur, ktorá predstavovala nezaplatenú odmenu žalobcu za poskytované služby, prístupu do siete internet, za obdobie od marca 2017 do júna 2017.

1.3 Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že v danom prípade ide o vzťah obchodnoprávny, nakoľko žalobca je spoločnosťou s ručením obmedzením, ktorá v predmete činnosti má okrem iných služieb aj poskytovanie služby súvisiacej s počítačovým spracovaním údajov a žalovaná podľa výpisu zo Živnostenského registra podniká pod obchodným menom: B. P., I.: XXXXXXXX, miesto podnikania: XXX XX Q. XXX. Súd mal za preukázané, že strany sporu uzatvorili zmluvy o poskytovaní prístupu k sieti internet podľa § 269 a nasledujúcich Obchodného zákonníka, na základe ktorých sa žalobca zaviazal poskytovať žalovanej prístup do siete internetu a žalovaná sa zaviazala za tieto služby platiť dohodnutú sumu, najneskôr do 1. dňa aktuálneho mesiaca vopred v sume 10,- eur mesačne za každú zmluvu. Žalovaná riadne platila za tieto služby bez akýchkoľvek námietok od uzavretia predmetných zmlúv od 01.09.2010, ako aj od 01.12.2011 až do februára 2017. Žalovaná prestala platiť úhrady od februára 2017 a žalobcovi oznámila emailom dňa 20.02.2017, že žiada zrušiť zmluvy na internet na adrese Q. č. XXX a Q. č. XXX. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaná nepreukázala v konaní, že zaslala žalobcovi riadnu písomnú výpoveď, napriek viacerým upozorneniam žalobcu, ktorý ju v emailovej komunikácii na to vyzval s tým, že výpoveď musí byť podpísaná, musia byť uvedené číslo zmluvy, alebo rodné číslo, bez ktorých údajov si žalobca nevie overiť totožnosť daného subjektu a nemá právo zrušiť tieto zmluvy bez overenej výpovede. V článku V. predmetných zmlúv bolo uvedené, že zmluvný vzťah je možné ukončiť výpoveďou zo zmluvy aj bez uvedenia dôvodov, v 30 dňovej výpovednej lehote. Žalovaná však žiadnu výpoveď žalobcovi nedoručila a trvala na svojom zrušení podľa emailovej komunikácie. Žalobca poskytoval ďalej žalovanej službu od februára 2017 do júna 2017. Následne žalobca ku dňu 30.06.2017 zaslal žalovanej písomnú výpoveď z oboch zmlúv z dôvodu neplatenia dohodnutej sumy za poskytované služby.

1.4 V odôvodnení poukázal na to, že žalovaná nespochybnila skutočnosť, že počas celého zmluvného obdobia platila za služby, ktoré jej žalobca poskytoval. K námietke žalovanej o neplatnej pečiatke na zmluve zo dňa 01.12.2011 súd uviedol, že táto obrana zo strany žalovanej nie je dôvodná, nakoľko žalobca ako poskytovateľ nemohol mať vedomosti o tom, či pečiatka je platná alebo neplatná. Pokiaľ žalovaná dôvodila tým, že táto pečiatka bola neplatná, lebo došlo k zneužitiu jej pečiatok a na ďalšej zmluve zo dňa 01.09.2010 mala už inú pečiatku s iným označením IČ DPH, mala možnosť podať trestné oznámenie a riešiť vec prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní. Čo sa týka námietky žalovanej, ktorá neuznala za platnú zmluvu č. 0244 zo dňa 01.12.2011, pretože ju nepodpísala, v tomto smere súd poukázal na ustanovenie § 16 Obch. zákonníka. Z výpovede žalovanej vyplynulo, že v jej prevádzkarni uskutočňoval úkony v mene žalovanej jej syn, pričom žalobca objektívne nemohol mať vedomosť o tom, že osoba s ktorou bola zmluva uzatvorená nemá oprávnenie konať v mene žalovanej, keď táto osoba sa žalobcovi preukázala aj pečiatkou žalovanej. Žalovaná počas celého zmluvného vzťahu nenamietala ani nereklamovala žiadnu z ňou špecifikovaných skutočností. Obrana žalovanej sa javila účelová aj s poukazom na to, že sama vo svojej výpovedi pred súdom potvrdila, že zmluvu, ktorú podpísala na Q. XXX uznáva, a tiež uviedla, že „my sme uhradili sumu 20,- eur, 10,- eur za Bardoňovo 347 a 10,- eur za hostinec,...“ . Z tejto jej výpovede je jednoznačné, že svojim konaním a najmä riadnou úhradou za služby žalobcovi nespochybňovala dodávku internetu na predmetných miestach. Aj v tomto smere námietka žalovanej, že tieto platby hradil jej manžel zo svojho účtu sú právne irelevantné, lebo

platby od žalovanej prichádzali na účet žalobcu pod variabilným symbolom, na základe ktoré žalobca evidoval že tieto platby sú za predmetné zmluvy ktoré uzatvorila žalovaná so žalobcom. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že pokiaľ si žalovaná predplatila službu mesiac vopred, jej povinnosťou bolo v súlade so zmluvou uhradiť za ňu odmenu už v septembri 2010 vo výške 10,- eur a v decembri 2011 vo výške 10,- eur. V tomto smere sa súd nestotožnil s tvrdeniami žalovanej, resp. s jej výpočtami v predložených listinných dôkazoch na č. I. 204, nakoľko všetky platby predložené dokladmi žalovanou boli zohľadnené v úhradách, ktoré žalobca predložil a sú obsahom spisu pod názvom „export pohybov na účte“ od 16.09.2010 do 08.01.2017.

1.5 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca jednoznačne v spore preukázal listinnými dôkazmi oprávnenosť svojho nároku na zaplatenie žalovanej sumy 70,- eur spolu s príslušenstvom, s tým že súd vyhodnotil obranu žalovanej vo všetkých smeroch za účelovú. Súd zdôraznil skutočnosť, že žalovaná vystupovala vo vzťahu k žalobcovi ako bežný klient, z ktorého dôvodu mala povinnosť v zmysle oboch zmlúv doručiť do sídla spoločnosti riadnu písomnú výpoveď, o ktorej skutočnosti bola aj opakovane vyrozumená v predloženej emailovej komunikácii. V tomto smere, čo sa týka platnej písomnej výpovede, súd poukázal na ustanovenie § 40 odsek 3 OZ, podľa ktorého je písomný právny úkon platný, ak je podpísaný konajúcou osobou ako aj na ustanovenie § 40 odsek 4 OZ, podľa ktorého je písomná forma zachovaná ak je právny úkon urobený telegraficky, ďalekopisom, alebo elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila. S poukazom na všetko vyššie uvedené, súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 70,- eur a v súlade s ustanovením § 369 odsek 1,2 Obchodného zákonníka a Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. v platnom znení k zaplateniu príslušenstva, presne tak ako je to uvedené vo výroku II. výroku rozsudku, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 C.S.P. a priznal ich žalobcovi v rozsahu 100 % voči žalovanej, ktorý bol v konaní úspešný, podľa § 262 odsek 1 C.S.P. a o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 odsek 2 C.S.P.

2. Žalovaná podala v zákonnej lehote odvolanie, a to voči vyhovujúcemu výroku II. a výroku III. o trovách konania. Namietala, že použitie pečiatky v záhlaví predmetnej zmluvy nemôže potvrdzovať platný právny úkon. Z danej zmluvy nevyplýva, ani počas súdneho sporu nebolo preukázané, že zmluva bola podpísaná v jej prevádzkach na adrese Q., ani to, že by túto zmluvu podpisoval jej syn. Žalobca mal povinnosť pri uzatvorení zmluvy o pripojení dňa 01.12.2011 získať a overovať údaje účastníka podľa §43 odsek 2 písm.b) Zákona č.351/2011 Z.z. V prípade splnenia si zákonom danej povinnosti by podnik poskytujúci internetové pripojenie zistil, že údaje v pečiatke, ktorá bola použitá v záhlaví tejto zmluvy, sú nepravdivé. Uviedla, že manžel platil za jednu zmluvu a jeden internetový signál, ktorý sa šíril aj do priestorov Hostinca, nie za dve zmluvy. Dôvodila, že istina a úroky z omeškania sa nemali súdom počítať od 16.02.2017, lebo mesiac február aj marec 2017 boli uhradené. Namietala posúdenie súdu prvej inštancie, ktorý nebral do úvahy jej elektronickú výpoveď ako písomnú formu výpovede a vyhodnotil ju ako neplatnú. V Článku V. Doba plnenia časť 2.1.1. nie je špecifikované na akom tlačive, na akom nosiči treba dať výpoveď, aké údaje v nej treba uviesť, iba že ju treba písomne doručiť druhej zmluvnej strane. Súd mal preukázané, že obsah jej úkonu bol zachytený a pochopený, o čom svedčí následná reakcia žalobcu e-mailom a ponúknutie výhodnejších služieb, pričom žalobca ju vedel identifikovať na základe platnej e-mailovej adresy. Žalobca tiež na pojednávaní dňa 27.01.2020 opakovane potvrdil, že akceptujú aj takúto formu výpovede, keď sú správne údaje a že nevie, či kolega túto výpoveď akceptoval. Z tohto dôvodu mala byť jej výpoveď zo dňa 27.02.2017 uznaná platnou a zmluvný pomer ukončený k 31.03.2017. Žalobcom na súde nebola preukázaná existencia žalovanej pohľadávky, nebolo preukázané jej pripojenie ako užívateľa siete internet od podania výpovede v čase od februára 2017 do 01.07.2017. Nie je v možnostiach užívateľa pripojenia relevantne preukázať vypnutie internetových dát, ale v možnostiach žalobcu to je. Internetové služby jej po výpovedi boli pozastavené a žalobca, ani jeho pracovník ju nijak nekontaktovali ani neupomínali od podania výpovede, teda od 27.02.2017 až do 15.05.2017. Uviedla, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd žalobu zamietol alebo vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca k odvolaniu žalovanej vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami žalovanej, pretože sama na pojednávaní uviedla, že v prevádzke mala internet a to z dôvodu, že ju o to požiadali a nahovorili klienti žalovanej. Obrana žalovanej v podanom odvolaní, ako aj v

priebehu konania na súde prvej inštancie sa javí ako účelová, nakoľko opakovane v rámci svojich vyjadrení potvrdila, že zmluvu, ktorú podpísala na Q. uznáva, pričom tiež uviedla: „My sme uhradili sumu 20 eur, 10 eur za Q. XXX a 10 eur za hostinec ...“. Zároveň žalobca poukázal na emailovú komunikáciu žalovanej, ktorá je súčasťou súdneho spisu. Žalobca uviedol, že žalovaná si nespĺnila svoju povinnosť a nedoručila riadnu písomnú výpoveď, na základe ktorej by bolo možné overiť jej totožnosť a identifikovať ju v systéme klientov s upozornením, že v prípade doručenia výpovede začína plynúť výpovedná doba. Dodal, že na základe žiadosti, ktorá mu bola doručená nie je možné takúto žiadosť akceptovať ako výpoveď klienta, nakoľko žalovaná neuviedla žiadny identifikátor, na základe ktorého by bolo možné overiť, že v konkrétnom prípade ide skutočne o klienta, s ktorým má uzatvorenú zmluvu. Zároveň uviedol, že tvrdenia ohľadne neplatnej pečiatky považuje za irelevantné, nakoľko žalovaná na pojednávaní dňa 16.10.2019 potvrdila, že internet jej bol poskytovaný na oboch odborných miestach, teda aj v prevádzke, pričom v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 16 Obch. zákonníka. K tvrdeniam žalovanej súvisiacich s ich povinnosťou vyjadrenou v ustanovení § 43 ods. 2 písm. b) zákona č. 351/2011 Z. z. uviedol, že uvedená povinnosť bola z ich strany splnená, pričom v zmysle uvedeného ustanovenia nemá povinnosť overovať DIČ klienta, ani správnosť pečiatky klienta. Poukázal na článok V. tretia veta zmluvy týkajúci sa písomnej výpovede zmluvy a zároveň na ust. § 40 ods. 3,4 OZ. Písomná forma je zachovaná vždy, ak právny úkon urobený elektronickými prostriedkami je podpísaný zaručeným elektronickým podpisom alebo zaručenou elektronickou pečaťou. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná nevypovedala ani jednu z uvedených zmlúv riadne, pričom výpoveď obsiahnutá v emailovej komunikácii nebola podpísaná zaručeným elektronickým podpisom, z ktorého dôvodu ju nebolo možné akceptovať. Vyjadrenia žalovanej súvisiacich s dodávkou služieb do zániku zmluvného vzťahu sú vyvrátené dôkazným prostriedkom, konkrétne emailovou komunikáciou zo dňa 16.05.2017, v rámci ktorej bola žalovaná nielenže upozornená na nemožnosť akceptácie výpovede, ale aj o náležitostiach výpovede nevyhnutných na jej akceptáciu, pričom žalovanej uviedli, že služby sú jej poskytované aj ku dňu spracovania odpovede t. j. ku dňu 06.05.2017 do ukončenia záväzkovo - právneho vzťahu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti mal za to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku potvrdil a priznal mu náhradu trov konania.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie zmenil s poukazom na § 388 CSP.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver. Zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením, pretože súd urobil správny právny záver a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ním citovanými, správne aplikovanými ustanoveniami. Žalovaná svoje odvolanie smerovala voči vyhovujúcemu výroku. Žalobcom uplatnená suma vo výške 70 eur s príslušenstvom sa týkala nezaplatených úhrad za služby spojené s poskytovaním internetu na adresy Q. č. XXX a Q. č. XXX, a to za obdobie od marca 2017 do júna 2017. Žalovaná v odvolaní, ako aj pred súdom prvej inštancie najskôr namietala, že zmluva o pripojení

internetu v jej prevádzke (hostinec) nie je platná, pretože neobsahuje jej podpis a platnú pečiatku. Uvedené námietky považoval aj odvolací súd za irelevantné, lebo ako vyplynulo z dokazovania, ale i samotnej výpovede žalovanej, žalovaná mala vedomosť o uzatvorení dvoch zmlúv a tiež mala vedomosť, že po celé obdobie od uzatvorenia predmetných zmlúv (1.9.2010 a 1.12.2011) až do februára 2017 boli riadne uhrádzané mesačné platby v sume 20 eur z účtu jej manžela. V tomto smere ďalej odvolací súd poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie s odkazom na ustanovenie § 16 Obch. zákonníka, podľa ktorého, podnikateľa zaväzuje aj konanie inej osoby v jeho prevádzkarni, ak nemohla tretia osoba vedieť, že konajúca osoba na to nie je oprávnená. Z výsluchu žalovanej totiž vyplynulo, že zmluvu č. 0244 zo dňa 01.12.2011 pravdepodobne uzatváral jej syn, keďže na zmluve je pečiatka, ktorú už v tom čase nepoužívala. Všetky námietky týkajúce sa neplatnosti zmluvy zo dňa 1.12.2011 považoval odvolací súd za účelové, a to aj s ohľadom na samotnú žiadosť žalovanej zo dňa 02.01.2014, ktorou žiadala zvýšiť rýchlosť internetového pripojenia na oboch adresách Q. č. XXX a Q. č. XXX.

9. V konaní súd prvej inštancie ďalej riešil otázku platnosti výpovede žalovanej, ktorú žalovaná voči žalobcovi uskutočnila vo forme emailu v znení : „Týmto žiadam o zrušenie zmluvy na internet na adrese Q. č. XXX a Q. č.XXX. S pozdravom, B. P.“ Žalovaná argumentovala, že žalobca ju vedel identifikovať na základe platnej e-mailovej adresy a tiež sám žalobca na pojednávaní dňa 27.01.2020 opakovane potvrdil, že akceptujú aj takúto formu výpovede, keď sú správne údaje. Bola toho názoru, že dodržala písomnú formu výpovede. Odvolací súd ani túto námietku žalovanej nepovažoval za dôvodnú. Žalobca v reakcii na emailovú žiadosť žalovanej o zrušenie zmlúv o pripojení uviedol : „Pokiaľ ste už ale pevne rozhodnutá, že chcete zrušiť zmluvy, tak treba poslať písomnú výpoveď.“ Následne v ďalšom upozornení žalobcu z mája 2017, žalovaná zotrvala na tom, že považuje svoju výpoveď z februára za platnú. Z dokazovania vyplynulo, že žalobca nepovažoval uvedenú výpoveď za platnú a sám pristúpil dňa 16.06.2017 k výpovedi zmlúv o poskytovaní prístupu k sieti INTERNET. Odvolací súd sa aj v tomto smere stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorý poukázal na skutočnosť, že nebola dodržaná písomná forma výpovede. Námietka žalovanej, že v Článku V. Doba plnenia časť 2.1.1. nie je špecifikované na akom tlačive, na akom nosiči treba dať výpoveď, aké údaje v nej treba uviesť, tiež nie je dôvodná, pretože žalobca v písomnej komunikácii uviedol žalovanej, že je potrebné zaslať riadnu písomnú výpoveď. Nakoniec žalovaná ako podnikateľský subjekt musí mať vedomosť o tom, kedy je dodržaná písomná forma zmluvy, či iného právneho úkonu. Súd prvej inštancie správne poukázal na ust. § 40 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého písomná forma je zachovaná, ak je právny úkon urobený telegraficky, ďalekopisom alebo elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila. Písomná forma je zachovaná vždy, ak právny úkon urobený elektronickými prostriedkami je podpísaný zaručeným elektronickým podpisom alebo zaručenou elektronickou pečaťou. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná pre zachovanie písomnej formy výpovede mala doručiť žalobcovi písomnú výpoveď so svojim podpisom, keďže v zmysle ust. § 40 ods. 3 OZ, písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou. V prípade výpovede uskutočnenej elektronickou formou (emailom) sa vyžaduje podpísanie dokumentu zaručeným elektronickým podpisom za účelom identifikácie osoby, ktorá tento písomný úkon urobila. Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že žalovaná nevypovedala ani jednu z uvedených zmlúv riadnou písomnou formou, a to napriek tomu, že žalobca ju viackrát upozornil, že takúto výpoveď nemôžu akceptovať.

10. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. Súd prvej inštancie napadnutým výrokom o trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení poukázal na ust. § 255 CSP dôvodiac, že žalobca bol v konaní úspešný. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti za nesprávne. Je nepochybné, že súd prvej inštancie rozhodol jednak o čiastočnom zastavení konania a v ďalšej časti o vyhovení žalobe. V prípade zastavenia konania (resp. čiastočného zastavenia) súd posudzuje nárok na náhradu trov konania v zmysle ust. § 256 CSP, a preto aj výrokom v rozhodnutí určí, ktorá strana má v tejto časti nárok na náhradu trov konania, t.j. ktorá strana procesne zavinila zastavenie konania. Pri rozhodovaní vo veci samej súd zase náhradu trov konania posudzuje podľa ust. § 255 CSP a tiež výrokom rozhodne kto a v akom pomere znáša náhradu trov konania. Súd prvej inštancie takto nepostupoval pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania a rozhodol jediným výrokom zahrňujúcim celé trovy konania. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku výrokom I. zastavil konanie v časti sumy 30 eur, nakoľko žalobca zobral späť žalobu v časti

zaplatenia uvedenej sumy pre dve čiastkové úhrady zo strany žalovanej v sume 10 eur a v sume 20 eur ešte pred podaním žaloby. Je potrebné uviesť, že vzhľadom k zastaveniu konania musí súd pri rozhodovaní o trovách konania postupovať podľa § 256 CSP (trovy zastaveného konania) a vychádzať zo zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie, ktorá sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Súd prvej inštancie opomenul v danej veci ustáliť kto procesne zavinil zastavenie konania. Z vyššie uvedeného pritom vyplýva, že žalovaná procesne nezavinila zastavenie konania, keďže uvedenými úhradami disponoval žalobca ešte pred podaním žaloby. Vo zvyšnej časti bolo žalobe vyhovené, preto žalobca má nárok na náhradu trov konania 100% len vo vyhovujúcej časti a trovy konania mu patria len za úkony, ktoré sa týkali vyhovenej časti predmetu sporu. Odvolací súd vzhľadom na uvedené rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o náhrade trov konania zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanej vo vyhovujúcej časti v rozsahu 100% a žalovanej priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi v zastavujúcej časti v rozsahu 100%.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol úspešný v odvolacom konaní priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).